

OPVOLGER POEZIEZOMER START SCHOORVOETEND

'Fuck'd' van Tony Matelli: een aap in het voormalige rusthuis van Watou. © Eric de Mildt

De zomer van WATOU LIGHT

Watou neemt een nieuwe start, maar mist een overkoepelend verhaal en echte blikvangers. De poëzie moet je er deze zomer vooral op ballonnen lezen.

GEERT VAN DER SPEETEN

'Wij hebben iets achtergelaten en het grote land is door ons/ heengetrokken. De lucht is blank en het is veertig graden/ onder nul.'

Wie dit fragment uit een gedicht van Dirk Van Bastelaere in Watou wil lezen, moet de catalogus kopen of aan een touwtje trekken. Dertig gedichten, geselecteerd door Willy Tibergien van het Poëziecentrum, zijn afgedrukt op witte ballonnen. Ramsey Nasr, Luuk Gruwez, Mark Insingel: hun recentste verzen bungelen in de kelder van de plaatselijke brouwerij tegen het plafond. Wie wil, kan ook het hele pakket ballonnen kopen. Om ze, al dan niet vergezeld van een poëtisch bericht, de lucht in te laten.

Het is een flauwe gimmick, die de selectie niet tot haar recht laat komen. 'We hebben lang gebrain-

stormd over nieuwe manieren om poëzie te presenteren', zegt Tibergien. 'Ja, we hadden aan een meer opvallende zichtbaarheid gedacht. Maar altijd waren er wel budgettaire of productionele beperkingen. Of gewoon gebrek aan tijd.'

Watou brengt een vervolgverhaal op de legendarische Poëziezomers, maar zoekt nog volop naar een nieuwe invulling en de juiste evenwichten. De bevrogen mix van poëzie en hedendaagse kunst, waarmee Gwy Mandelinck het grensdorp Watou op de kaart zette, wordt ook door zijn opvolger als een troef naar voren geschoven. De nieuwe intendant, Jan Moeyaert, wil van Watou een zomers kunstdorp maken 'op het snijpunt van beeld en taal'. De formule die hij daarvoor op het oog heeft, is die van een festival met veel kleur en animatie.

Om de nuleditie in elkaar te steken, was de voorbereidingstijd beperkt. Een pauze-zomer inlassen was geen optie. De lokale overheden en de horeca, die van Watou graag een culturele trekpleister maken, keken over de schouders mee. Door de kortetermijnplanning — pas in mei was er een concreet plan — start dit nieuwe hoofdstuk een beetje schoorvoetend. Met respect voor de traditie en grotendeels op de vertrouwde locaties onder de hakenbalken en in stoffige schuren. Maar zonder de grote adem, zonder een dwingend concept en zonder veel echte blikvangers. In plaats van één overkoepelend verhaal, krijg je een vijftal deelverhalen gepresenteerd. Moeyaert, die zijn sporen verdiende bij het kustproject Beaufort, sprak curatoren aan. Hij vertrouwde hen een locatie en een